

лоны на графа и герцога Мондеяра, зетя и племенника на могущественныя и превосходительнѣйшыя герцогъ де Медина-Челли.

Призованытъ, слѣдъ едно раскошно гошаванье, бѣхъ са събрали въ найвеликолѣпныя салонъ, дѣто пушахъ и са разговаряхъ. Немаше ни една жена на туй вечернѣ събраніе, на което предсѣдатель бѣше графъ Мондеаръ, като намѣстникъ на тестя си, който по нѣкога въспрѣмаше да почете за нѣколко минуты съ присѣтствіето си туй събраніе.

— Видите ли, донъ Родриге, и друго тържество на католицизма прогивъ протестантытъ на Германія, което дѣлжимъ, на чудесната политика на въздѣлнныя нашъ царъ донъ Карлоса петаго? Попыта единъ младъ господинъ, любимецъ на герцога де Мондеяра, като са обърнъ къмъ единъ старецъ много просто облеченъ.

При сичко туй този старецъ имаше обхода много свободна, и простото му облекло са виждаше повече като слѣдствіе но нераденіе или на прекаленъ ценизмъ отъ колкото на бѣдность. Физиономіята му изразяваше голѣмъ умъ, а бръчкытъ на лицето му и ироніята на устнытъ му обличавахъ дълбокомысліе. Като са обърнъ къмъ момъка той го изгѣда мълчеливо.

— Ето, цѣль мѣсець ще имамы праздницы и увеселенія всенародны, слѣдоваше благородный момъкъ, безъ да смѣтамы царското *ауто-да-фе*, което споредъ программата си ще бѣде много великолѣпно.

— Бѣдѣте спокойны, нищо нѣма да липса, пое старецътъ съ тонъ, който момъкътъ помысли за одобреніе, но който бѣ пѣленъ отъ иронія.

— Безъ съмнѣніе нищо, послѣдова момъкътъ, който са наричаше донъ Карлосъ, защото казватъ че великыйтъ инквизиторъ е опазилъ за туй тържество Еммануила Аргозо бывшыя управитель Севилскый.